

Varer, saa at Andre ere uberettigede til at til-
egne sig det, saa maa han ikke alene blive
berettiget til at bruge det for de Varer, for
hvilke han hidtil har brugt det, men ogsaa
til at gjøre det til sin Eiendom, saaledes at
han kan benytte det for andre Varer og for-
hindre Andre i at benytte det for andre
Varer end dem, for hvilke han hidtil benyt-
tede det. Det er et Punkt, som jeg antager
i alt Fald fortjener nogen Opmærksomhed,
men jeg antager isvrigt, at hvis der ikke er
nogen Misforstaaelse fra min Side, saa vil
man snart kunne komme overens om det.

Følgelig kan jeg ikke Andet end slutte
mig til de Bemærkninger, som den høitærede
Minister fremførte. Det maa jo vistnok er-
kjendes, at i saadanne Omsætnings-
og Handelsforhold som dem, hvormed vi her
beskjæftige os, er det en Ting, som ikke er
uden stor Betydning, at man, saavidt muligt,
kan tilvejebringe Overensstemmelse mellem de
Regler, der gjælde her, og dem, der gjælde
i tilstødende Lande, med hvilke vi staa i liv-
lig Omsætningsforbindelse. At faae over-
ensstemmende Bestemmelser om Firmavæsen,
Varemærkevæsen osv., er Noget, som jeg
tror har overmaade stor Betydning. Dette
Hensyn bør naturligvis ikke føre til, at
man i den danske Lovgivning indfører Be-
stemmelser, som i og for sig maa siges at
være i Realiteten uheldige, og derfor kan
jeg ogsaa finde det ganske i sin Orden, at
man har foranlediget, at der i det danske
Lovforslag, som det foreligger, er kommen
saadanne nye Realitetsbestemmelser ind som
dem, der findes i § 10, 3die Stykke. Naar
Talen imidlertid bliver om den formelle Af-
fattelse, saa være det vel langt fra mig at
sige, at der ikke skal lægges nogen Vægt
derpaa, men man befinder sig her, fore-
kommer det mig, paa et Omraade, hvor der
nok kunde være nogen Grund til at lempe
sig noget efter og tage noget Hensyn til
Reglernes Uffattelse i de Lande, med hvilke
man ønsker at opnaa Overensstemmelse i
Realiteten. Men jeg tager ikke i Betænk-
ning at udtale, at saadan ganske i Almindel-
lighed taget tror jeg, at man fra dansk Side
ikke skal være for ængstelig ved at tage Hen-
syn til det Formelle for at opnaa fuld Over-
ensstemmelse, navnlig med Sverige, idet det
er min Overbevisning, som jeg tror, jeg har
hadt Leilighed til at faae stadfæstet gjennem
en længere Erfaring, at den svenske Lovgiv-
ning, hvad Formen angaar, paa ingen mu-
lig Maade staaar tilbage for den danske.
Jeg tror, at der i Sverige lægges langt
mere Vægt paa en korrekt Lovaffattelse end
det — desværre — er blevet Tilfældet her
i Danmark; der anvendes langt mere Om-

hyggelighed paa Lovsproget i Sverige end i
Danmark. Derfor kunde det jo godt
være, at der i et Scandinavisk Lovar-
bejde, hvori ogsaa Danske have deltaget,
kunde være Et og Andet, som maatte siges
at være mindre heldigt, og det er ingenlunde
min Mening ganske i Almindelighed at sige,
at de Exempler, som det ærede Medlem for
Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Kaltier) frem-
førte paa en mindre heldig Uffattelse, alle-
sammen skulde være uberettigede. Det fore-
kommer mig, at i alt Fald nogle af de
Ting, han henledte Opmærksomheden paa,
virkelig fortjene Opmærksomhed, og jeg vil
ogsaa antage, at man hist og her kunde ind-
føre en Ændring i den formelle Uffattelse
uden derfor at gribe forstyrrende ind i den
hele Ordning af Forslaget. Det er jo imid-
lertid af disse Enkeltheder, som maa være
nærmere forbeholdte en Udvalgsbehandling,
og som man næppe vil kunne drøfte her i
Salen. Men deri tror jeg, at den høit-
ærede Indenrigsminister har Ret, at naar
det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de
Valgkreds anførte som en Anke mod § 1,
sammenholdt med § 12, første Stykke, at
man ikke gif tilstrækkelig vidt i at sikkre imod
en uberettiget Benyttelse af en Andens Vare-
mærke til Kestame for sine egne Varer, saa
var det en Anke, som ikke med fuld Frihed i alt
Fald kunde fremføres imod det Lovforslag,
som foreligger her. Naturligvis maa man
være ganske enig med det ærede Medlem
deri, at det i og for sig maa anses for at
være uberettiget, naar Noget søger paa en
eller anden Maade at faae Andre til at tro,
at man forhandler samme Vare, samme
Slags Vare som den, en Anden forhandler
ved at bruge Midler, som kan stufte, bringe
Publikum til at tro, at det er samme Slags
Vare. Det kan forsaavidt siges at være
uberettiget, urigtigt i alt Fald, naar man
anbringer paa sit Skilt, paa sin Vogn, i sit
Vindue Uffildning af Andres Varemærker for
derved at bringe Folk til at tro, at man
forhandler samme Vare som den rette
Ejendehaver af Varemærket. Men mig
forekommer det, at denne Tanke hos det
ærede Medlem, som i og for sig kan være
ganske rigtig, maatte føre langt videre; den
maatte føre til at gribe ind med Forbuds-
bestemmelser og Straffebestemmelser imod
enhver Frembringelsesmaade, hvorved man
søgte at bibringe Publikum urigtige Fore-
stillinger om, hvilken Vare det er, man for-
handler. Jeg ser ingen Grund til at blive
staaende alene ved den Skuffelse, som
ligger i Anbringelsen af en Andens
Varemærke paa sit Skilt, sin Faldvogn
og saa fremdeles. Der gives jo dog